

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o námitce podjatosti soudců senátu 6 A Městského soudu v Praze,

t a k t o :

Soudci senátu 6 A správního úseku Městského soudu v Praze JUDr. Karla Cháberová, JUDr. Dana Černá, JUDr. Naděžda Treschlová a Mgr. Jiří Lifka **n e j s o u v y l o u č e n í** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 145/2014.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou z 3. 8. 2014 domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu – Ministerstva spravedlnosti, neboť žalovaný k datu podání žaloby nerozhodl o odvolání žalobce ve věci žádosti z 6. 3. 2014 k Okresnímu soudu v Kolíně podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Městský soud v Praze spis vedený pod sp. zn. 6 A 145/2014 následně dne 23. 10. 2014 předložil Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že žalobce namítl podjatost senátu 6 A Městského soudu v Praze; soudci tohoto senátu Nejvyššímu správnímu soudu současně předložili vyjádření, podle něhož k projednávané věci k účastníkům či jejich zástupcům nemají žádný vztah, z něhož by vyplýval důvod pochybovat o jejich nepodjatosti ve věci.

Podle § 8 odst. 1 věta první č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) platí, že „soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.

Stěžovatel je toho názoru, že důvodem podjatosti soudců je jejich nesprávný postup ve věcech sp. zn. 6 A 57/2014 a sp. zn. 6 A 58/2014. Dalším důvodem podjatosti soudců má být skutečnost, že se Městskému soudu v Praze doposud nepodařilo „korigovat“ postup žalovaného, který nadále v nezákonném jednání pokračuje. Žalobce má navíc za to,

že Městský soud v Praze se sám opakovaně dopouští nezákonného jednání ve věci zpřístupňování informací veřejnosti, lze proto mít pochyby o důvěryhodnosti tohoto soudu ve věcech rozhodování o právu veřejnosti na informace.

Žalobce se tak v námitce víceméně omezil na obecné výtky, které odůvodnil svými zkušenostmi z jiných předchozích či paralelně probíhajících řízení u tohoto soudu, popřípadě zkušenostmi z řízení, v nichž soud sám vystupuje jako správní orgán. Jakkoli se však žalobce může domnívat, že je tím dán důvod k pochybnostem o nepodjatosti soudců Městského soudu v Praze, Nejvyšší správní soud konstatuje, že právě na takto koncipovanou námitku podjatosti dopadá právní úprava ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. věty třetí.

Podle tohoto ustanovení totiž platí, že *„[d]ůvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.“*

Smyslem této právní úpravy je zachování ústavně garantované zásady zákonného soudce podle ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v ustanovení čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v situaci, kdy otázka posouzení podjatosti soudce teprve předchází samotnému vedení řízení, jehož výsledek (rozhodnutí ve věci) nelze dopředu předjímat. Náprava eventuálního nezákonného postupu soudu je pak možná zákonem předvídanými procesními postupy. Sám žalobce v námitce navíc poukázal na řízení, u nichž ke kasační stížnosti zákonnost postupu městského soudu ještě ani nebyla přezkoumána. Vznesená domněnka, že se Městský soud v Praze opakovaně v těchto věcech jako správní orgán sám dopouští nezákonného jednání, je navíc formulována spíše jako osobní soud žalobce, než něčím konkrétním podložená námitka. Nejvyšší správní soud podotýká, že státní správa soudu, do jejíž působnosti nepochybně spadá vyřizování žádostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., náleží předsedovi soudu a příp. jiným funkcionářům soudu (srov. § 126 a násl. zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích), nikoliv do rozhodovací pravomoci soudců tohoto soudu. Z tohoto důvodu proto nelze nahlížet na tuto část žalobcovy námítky vůči soudcům senátu 6 A jako na relevantní.

Nejvyšší správní soud je navíc toho názoru, že pokud snad v jiných věcech žalovaný vydal v průběhu žalobního řízení rozhodnutí o odvolání a Městský soud v Praze proto zastavil řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, nemůže snad ani žalobce tomuto postupu městského soudu nic vytknout, neboť na takové procesní vyústění pamatuje § 62 s. ř. s. v případě tzv. uspokojení navrhovatele a pokud žalobci šlo skutečně především o vydání rozhodnutí o odvolání, aplikace tohoto postupu soudu byla ve věci zcela přiléhavá. Jiná „korekce“ postupu žalovaného ostatně v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti ani není možná.

Vzhledem k tomu, že navrhovatelem uvedené skutečnosti nemohou být ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. důvodem pro vyloučení soudců z rozhodování, a sami soudci pochybnost o nepodjatosti vyloučili, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že soudci senátu 6 A správního úseku Městského soudu v Praze JUDr. Karla Cháberová, JUDr. Dana

Černá, JUDr. Naděžda Treschlová, Mgr. Jiří Lifka nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 6 A 145/2014.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. listopadu 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu